

Provence

Een nieuw seizoen breekt aan!

Niet ver van Forcalquier (Alpes-de-Haute-Provence), op de heuvel Zinzine, is het lente sinds half februari. Alles groeit en bloeit! Hier bevindt zich de grootste en oudste Longo maï-coöperatie.

Tekening van Maria Pinke

In het voorjaar van 1973 begonnen de eerste pioniers met het zoeken en veilig stellen van waterbronnen en met het ontginnen van de bijna ondoordringbare eikenbosjes en kreupelhout, om moestuinen en akkers aan te kunnen leggen. De eerste oogsten waren nogal mager, geen spoor van biodiversiteit, met vooral spinazie, bieten en koolraap. Maar het gevoel iets met eigen handen te creëren, eigen baas te zijn, te kunnen experimenteren met een nieuwe vorm van gemeenschappelijk leven, was zowel een voldoening als een uitdaging. Daarbij moesten de ruïnes van de drie gehuchten Pigeonnier, Grange Neuve en St Hippolyte worden herbouwd om een dak boven het hoofd en een stal te hebben, want de eerste kudde schapen moest helpen bij de ontginning.

Vijftig jaar later herinneren enkele oude stenen funderingsmuren aan deze vervlogen tijden; er wonen nu ongeveer 80 mensen van 0 tot meer dan 70 jaar oud. 90 hectare is vrijgemaakt voor tuinen, vee en landbouw. Elk jaar trekken houthakkers in de winter tot de lente door

de bossen om brandhout te hakken, de takken worden in bundels gebonden voor de broodoven of gehakseld om de grond te bedekken. Tegenwoordig hanteren veel houthakkers met passie de bijl en de kettingzaag en hakken ze ook bouwhout in de buurt van de wijnbouw-coöperatie Cabrery in de Luberon of op de boerderij Ulenkrug in Mecklenburg-Vorpommern.

Schape en geiten

Het scheren van de schapekudde begint half februari. De groep scheerders is tot half juni onderweg, van de regio Toulon tot de Hautes-Alpes, vergezeld van onze wolexperts die de vachten selecteren die geschikt zijn om te spinnen. In de loop der tijd is de groep herders verjongd, is er een nieuwe schaapskooi gebouwd en zijn er nieuwe honden aangeschaft om de kudde tegen wolven te beschermen. Droge jaren zijn moeilijk en putten de weiden uit. Op de heuvel Zinzine delen de schape in het voorjaar het kreupelhout met de kudde geiten. Van juni tot half oktober genieten ze van de groene almen in de

Hautes-Alpes. In de lente komen de lammeren en de geitjes ter wereld. Op de heuvel van Zinzine leven al 15 jaar 26 geiten, die vooral gewaardeerd worden vanwege de geitenkaas-productie. Ze behoren tot een Provençaals ras dat met uitsterven wordt bedreigd. Samen met andere fokkers in de regio helpen we om het te behouden. Het melken begint in april en de kaasmakerij op de Pigeonnier hervat dan haar activiteit. In de lente vereist het houden van de geiten waakzaamheid om de jonge boompjes en struiken en de verse scheuten van de eiken, die al te lijden hebben onder de droogte, te behouden. De jonge patou, Noisette, zorgt ervoor dat er geen nieuwe wolfaanval komt. Voor kleine verwondingen of ziekten wordt nauw samengewerkt met onze kruidenfeeën.

Feeën aan het werk

De kruidenfeeën beginnen in februari met het plukken van de knoppen van zwarte bessen, rozenbottels en vijgen, wat samenvalt met het snoeien van de struiken en fruitbomen. In maart worden goudsbloe-

men, kamille, marjolein, basilicum en nog veel meer gezaaid in de kruidentuinen. De oogst stopt pas in de herfst. De kleine oogsten worden omgezet in moedertinctuur en kruidenthee, de grote, zoals tijm, salie, lavendel en andere populaire Provençaalse planten, worden gedistilleerd en omgezet in etherische oliën en hydrolaat. Onze feeën hebben jarenlange praktijkervaring in de coöperaties en volgden bovendien nog opleidingen buiten Longo maï. Deze kennis delen ze met vrienden en andere collectieven. Hun producten zijn een hit, niet alleen in onze coöperaties, maar ook op de weekmarkten en de grotere markten. De lente is ook het moment om te snoeien in de olijfgaard, voor natuurlijke behandelingen in de boomgaard en voor het verspreiden van mest over het land. In de moestuin is de winterslaap al lang voorbij.

Een groot orkest

Onze wijze van zelfbeheer op de Longo maï-coöperaties vereist bezinning op de gezamenlijke verantwoordelijkheid en de organisatievormen. Een eerlijke verdeling van de taken is noodzakelijk, evenals een eerlijke verdeling van de vruchten.

In het begin stond het collectief duidelijk op de voorgrond en waren de persoonlijke aspecten ondergeschikt. Vandaag proberen wij rekening te houden met de behoeften van eenieder en met wat hij of zij aan het collectief wil bijdragen. Er zijn meer medebewoners, de locaties zijn diverser, drie generaties uit tien verschillende landen wonen onder één dak...

Er is dus veel tijd, ruimte en energie nodig om te leven en te experimenteren met menselijke relaties en om wat we ervaren te bespreken met elkaar. In een orkest wordt dat zo gezegd: een verenigd geluid is de grootst mogelijke wrijving in de kleinst mogelijke ruimte.

Elke Furet

Bevriende projecten

Op zoek naar nieuwe oude wijnstokken

Longo maï heeft altijd collectieve projecten gesteund op de meest uiteenlopende plaatsen, die een soortgelijk basisidee hebben als het onze. In de loop der jaren ontstaan vaak hechte vriendschappen.

Dit verhaal gaat over een experimentele herovering van een wijngaard door mensen die op zoek zijn naar verbindingen en ankers.

In 2019 werd 'L' Albertine' opgericht, een vereniging met een collectieve ruimte van 300m² in een voormalige spinnerij aan de oevers van de Hérault. Er zijn meerdere werkplaatsen met veel gereedschap zoals een monteurwerkplaats en een bouwruimte, en een centrale ruimte om allerlei evenementen te verwelkomen, zoals vergaderingen, concerten, screenings, feesten en gezellig samenzitten....

In september 2019 wordt op de Albertine een eerste wijnvat gevuld met druiven die uit het naburige dal zijn gehaald. Er wordt een wijnkelder gebouwd en ingericht. In het voorjaar van 2020 kunnen ze het (bijna) enige perceel wijnstokken in de vallei krijgen. Sindsdien wordt een groot deel van de geproduceerde wijn verkocht voor 3 euro per liter: een lage prijs, zodat culturele, onafhankelijke, alternatieve, solidaire en actieve groepen en verenigingen natuurlijke (en goede!) wijn kunnen aanbieden en de opbrengst van de verkoop kunnen gebruiken om hun projecten te financieren. In de Cevennen stonden vroeger overal wijnstokken. Na de phylloxera, die kleine luis die aan het eind van de 19e eeuw de Europese druivenrassen verwoestte, werden in heel Frankrijk vooral Amerikaanse druivenrassen aangeplant, maar veel wijnbouwers vertrokken ook

Samen aanpakken bij het inrichten van de wijnkelder.

naar Algerije, toen een Franse kolonie. Ze kwamen na de onafhankelijkheidsoorlog in 1962 weer terug naar Frankrijk en plantten miljarden op Amerikaanse stammen geënte wijnstokken van de Europese wijn vitis vinifera. In de Cevennen overleefden de niet geënte Amerikaanse rassen. De wijnstokken stonden midden tussen de fruitbomen, de moerbeibomen voor de zijderups, de kastanje- en olijfbomen in de drogere en warmere gebieden en

de tuinbouw op de beste gronden. De druiven werden gevinificeerd, per gehucht, per dorp, per familie. Maar op een dag verbood een wet (die nog steeds van kracht is!) deze rassen en de wijn die zij produceerden. Het voorwendsel was dat deze "slecht" was, "onzuiver voor consumptie" en "niet meer in de mode". Het is de vraag of er niet een andere reden was: de grote weerstand tegen ziekten van deze rassen is een te grote concurrentie voor de kwetsbare klonen van de geënte vitis vinifera, die op hun beurt de fyto-sanitaire industrie heb-

ben doen ontstaan. Zo verdween de wijnstok bijna geheel uit de bergen van de Cevennen ten gunste van een monocultuur van zoete uien. Echter, heel hoog in de vallei bleven enkele doorzetters wijn produceren met een hoog suikergehalte: ongeveer 15° alcohol, ver van het 8° sap, de "piquette" waar de oude mensen het over hebben! De voorwaarden voor een kwalitatieve verbouw en wijn zijn in deze streek in ieder geval aanwezig.

Een andere opmerking: in de wijngaarden van Piemonte en vooral in de laaggelegen gebieden merken de wijnboeren de gevolgen van de klimaatverandering: na een te vroege lente richt de vorst van april een ravage aan; in augustus sterven de vitis vinifera-wijnstokken "als een hagedis" wanneer de temperatuur aan de grond 60 graden bereikt en er een enorme watergebrek is.

Watergeven is geen oplossing maar eerder een ketterij voor de wijnstok, die juist diep in de bodem water en voedingsstoffen moet gaan halen om zijn typische karakter met kracht en aroma's te krijgen. Er wordt veel onderzoek gedaan om nieuwe druivenrassen te vinden die aangepaster zijn aan de klimaatveranderingen qua knopvorming en rijptijd. In de Cevennen is het klimaat minder onderhevig aan de huidige veranderingen. Minder problemen dus bij de wijnbouw, die hier echter zeer zelden te vinden is.

Wij hebben het collectief van de Albertine geholpen om 2 hectare terrassenland in de gemeente Val d'Aigoual te verwerven om er zo resistent en aangepast mogelijke wijnstokken te herplanten, maar ook om de verbouwmethode van druiven en de manieren om wijn te maken opnieuw te ontdekken en uit te proberen.

Het team ziet al zijn activiteiten als momenten van delen en ontmoeten met jonge en oude, met ervaren en onervaren mensen, met gehandicapten, nieuwsgierigen, liefhebbers en kinderen. Het idee is om samenwerking te creëren in een regio waar de gemeenten zich niet of nauwelijks bekommeren om sociale problemen of om het creëren van ruimte voor cultuur en samenleving. Deze brede aanpak van de Albertine bevalt ons in Longo maï!

Lucile Larvaron

Frankrijk

Het verzet gaat door

In Frankrijk is er veel verzet tegen grote vervuilende projecten die met steun van de overheid worden doorgezet. Het project voor de enorme luchthaven in Nantes kon worden gestopt dankzij de inzet van ontelbare mensen. In Bure is een andere strijd aan de gang.

In de streek Meuse, rond de plaats Bure, is het verzet tegen de bouw van een ondergrondse opslag voor nucleair afval al meer dan 20 jaar gaande. Het

collectief 'Les Semeuses' neemt hieraan actief deel.

Sinds 2020 bewerkt dit collectief van strijdende tuinders een stuk grond van 3 hectare dat in de buurt ligt van de spoorlijn die het kernafval naar de stortplaats moet vervoeren. De groenten en het brood die de Semeuses produceren worden lokaal verdeeld in manden, of tegen vrije prijzen verkocht in het collec-

tieve huis van Augustine, waar ook een keer per week een dorpsbar/kantine wordt gerund door de activisten. Zo verbindt dit collectief de strijd tegen kernenergie met de ecologische verbouw van groenten en het doen herleven van een verlaten plattlandsgebied.

Les Semeuses en Longo maï onderhouden sterke vriendschapsbanden en voeren al enkele jaren samen gemeenschappelijke projecten uit. Samen met de Semeuses en meerdere andere collectieven en organisaties, maken vijf mensen van de coöperatie Grange Neuve deel uit van het organisatie-team van de 'Rencontres des Luttes Paysannes et Rurales - Bijeenkomst over

de strijd van boeren en platteland' - die van 26 augustus tot 3 september 2023 in de buurt van Bure zal plaatsvinden.

Aan deze politieke en feestelijke bijeenkomst liggen drie doelstellingen ten grondslag:

- de wens om allereerst de diversiteit van de strijd op het platteland zichtbaar te maken, dialogen mogelijk te maken om twistpunten aan de orde te brengen;
- de wens om boeren en collectieve projecten nader tot elkaar te brengen en samen te werken aan de vermeerdering van boerenbedrijven en het zoeken naar bestendige vormen van collectieve organisatievormen;
- de wens om in een context van versterkte politieke repressie en de heropleving van kernenergie, de lokale strijd tegen alle kernenergieprojecten te versterken door het ontwikkelen van banden met de lokale bevolking en het aanmoedigen van nieuwe vestigingen.

Het eerste weekend staat in het teken van ontvangst, presentatie

van de lokale strijd en het thema zaadgoed. Van maandag tot vrijdag zullen in 4 tenten workshops, rondetafelgesprekken, werkgroepen en conferenties plaatsvinden, waarbij gezamenlijk de diverse problemen van boeren en activisten worden aangepakt. De bijeenkomsten worden in stijl afgesloten met een demonstratie en een feestelijk moment. Helpers voor de op- en afbouw zijn welkom.

Een groot zelfgeorganiseerd kamp zal worden opgezet op een weiland naast het perceel van de Semeuses. Een transnationale tent zal ruimte bieden voor bijdragen in het Engels, Spaans, Portugees, Duits, Italiaans en Arabisch. Een tent zal beschikbaar zijn voor de organisatie van meer spontane momenten van uitwisseling.

Meerdere radiostations en vrije media zullen het evenement verslaan, met name de mobiele studio van Radio Zinzine. Elke avond zullen er live-optredens, concerten en films worden aangeboden.

We hopen dat velen komen!

Cécile Remy

Tijdgeest: 50 jaar Longo maï

Terugblik vooruit

Als schaapherder heeft Albert een precieze blik op de groei van de jonge lammeren.

Longo maï bestaat vijftig jaar! Een feest natuurlijk, maar ook een gelegenheid om terug te blikken. Als activist in de Hydra-beweging in Bazel, mede-oprichter en schaaps-herder van Longo maï, heeft de redactie van het Nieuws uit Longo maï mij gevraagd te schrijven over de 50ste verjaardag van ons avontuur. Een avontuur dat onmogelijk is samen te vatten. Daarom zal ik me beperken tot drie momenten.

1968: terugkerend van de Praagse Lente naar Wenen, is Rémy op zoek naar een ontmoetingsplaats voor jonge mensen. Hij ontmoet Jakob. Rémy, een 35-jarige Frans-

man, actief betrokken bij het verzet tegen de koloniale oorlogen van Frankrijk in Algerije en Marokko. Jakob, een jonge Weense student, zoon van een kunstenares en een Franse verzetsstrijder. Uit deze toevallige ontmoeting ontstaat de groep Spartakus, die zich verzet tegen de neonazi's en pleit voor openstelling van gesloten jeugdehuizen. Enige tijd later vindt er een ontmoeting plaats met de leerlingengroep Hydra uit Zwitserland en voegen beide groepen zich samen. 1973: Met Hydra en Spartakus lanceren we in de lente het eerste pioniersdorp in de Provence, dat we

Longo maï noemen ("lang mag het duren" in het Provençaals). Dankzij een grote erfenis van Thomas en Nicky Busch uit Bazel slagen we erin een heuvel van 280 hectare te kopen in de buurt van Forcalquier in de Alpes de Haute-Provence. We trekken met paard en wagen door Zwitserland om lavendel te verkopen en extra geld in te zamelen om een kudde schapen en een tractor te kopen. Met een groot feest op het Domplein van Bazel in 1974 leggen we de basis voor de vereniging Pro Longo maï Bazel, die ons ook nu nog dankzij vele giften steunen kan in de uitvoering van talrijke projecten.

2023: Deze zomer vieren we natuurlijk ons 50-jarig bestaan met meerdere feesten en evenementen met onze vrienden in en rond onze coöperaties. Tegelijkertijd hoop ik dat we samen de tijd en de moed zullen vinden om kritisch naar ons verleden te kijken. We kunnen onze geschiedenis alleen goed begrijpen als we haar in de context van die tijd plaatsen. Sociologen en historici zouden behulpzaam kunnen zijn, net als degenen, die ook collectieve avonturen zijn aangegaan en waarmee we ervaringen kunnen uitwisselen.

Mei '68 en de periode daarna betekenden voor ons het einde van de oude maatschappelijke normen en de bevrijding van oude rigide structuren. We wilden een revolutie tweebrengen door ons te plaatsen in een groep, door het uitproberen van nieuwe vormen van zelforganisatie. Het was een tijd van grote vrijheid op alle gebieden van het

leven. Maar hoe deze vrijheid te beleven waarvoor geen echt recept bestond? Hoe democratisch en egalitair waren onze informele besluitvormingsmethoden? Hoe gingen we om met geweld? Hoe zit het met gendergelijkheid? Hoe gingen we om met kwesties van seksualiteit? En hoe hebben onze kinderen dit leven ervaren? Velen zijn blij met hun kinder- en jeugd jaren in de groep, anderen uiten nu verwijten aan ons, soms angstaanjagende verwijten. Zij eisen antwoorden van ons die wij nauwelijks kunnen geven. Samen moeten we een manier vinden om een nieuwe dialoog te beginnen en het vertrouwen terug te winnen. Voor mij gaat het erom de verschillende generaties in staat te stellen de toekomst te zien zonder het gewicht van het verleden. Dit vereist een kritische retrospectieve analyse van onze kant.

De toekomst

Meerdere mensen van de allereerste generatie zijn reeds overleden, anderen hebben Longo maï verlaten. Door de jaren heen zijn er steeds nieuwe mensen bijgekomen. De inzet van Longo maï voor een rechtvaardiger wereld en tegen de vernietiging van het milieu door een uit de hand gelopen industriële samenleving is urgenter dan ooit. In die zin wens ik de jongere generaties veel moed toe en hoop ik, dat zij ook op uw steun kunnen rekenen.

50 jaar Longo maï: een reden voor feest en bezinning.

Albert Widmer

Oekraïne

De moed erin houden

De oorlog duurt voort in Oekraïne, we weten niet wanneer hij zal eindigen. Veel Oekraïners zijn hun streek ontvlucht, maar wij willen blijven leven in onze mooie regio Transkarpatië, ook al is en wordt het leven steeds moeilijker.

Gelukkig kunnen we rekenen op de andere Longo maï-coöperaties. Er is een steungroep gevormd met zo'n tien mensen die bereid zijn mee te denken en zich in te zetten. De situatie is moeilijk en veel dingen liggen buiten onze macht. De discussies en soms zelfs meningsverschillen tussen de verschillende leden van Longo maï over de te volgen strategie in een land in oorlog, beletten ons niet om zeer concrete activiteiten te ontplooiën die ook enkele wonden kunnen helen.

De levensomstandigheden verslechteren en de onzekerheid over het einde van het conflict is groot. Veel mensen wanhopen door de stijgende kosten van levensonderhoud, maar ook door de angst om de mannen, de zonen of andere familieleden die naar het front gaan. Een reden te meer om de solidariteit levend en concreet te houden! Onze boerderijen beheren we nog steeds, maar daarnaast heeft de opvang van vluchtelingen vanzelfsprekend hoogste prioriteit. De

ontheemde mensen hebben hulp nodig om hen te voorzien in hun onmiddellijke behoeften, veiligheid, voedsel, verwarming, hygiëne, rust, een luisterend oor. Ook omdat velen van u bijzonder vrijgevig zijn geweest, konden we zo tegemoetkomen aan de nood van de meest kwetsbaren.

We bieden in het dorp nu onderdak en voedsel aan zo'n 40 mensen die hun huis en hoop op terugkeer naar hun door het Russische leger bezette gebied hebben verloren. En we blijven verzoeken ontvangen van mensen die langdurig onderdak zoeken. Er is vooral een tekort aan ruimte die beschikbaar is voor zes maanden of langer.

Om de blues niet te laten overheersen, bieden wij intussen groepsactiviteiten aan degenen die er zijn. Ondersteund door maatschappelijk werkers en psychologen proberen we met psychosociale interventies de stress te beheersen. Samen koken, paaseieren schilderen of bloemen planten rond het opvang-

centrum kan helpen om een deel van het trauma te helen. In dezelfde geest zijn we bezig een landbouwproject op te richten met lokale boeren en vluchtelingen. We willen gezond voedsel produceren zonder de bodem of de biodiversiteit te beschadigen. Daartoe heeft Nutsia, een 85-jarige dorpsbewoonster, ons haar landbouwgrond in het

centrum van het dorp ter beschikking gesteld. We hebben geploegd, gemest met de compost van onze boerderij en gefreesd als voorbereiding voor de installatie van twee kassen. Een even zo groot stuk is voor de vollegrondsgroenten. De groenteteelt zal ons niet alleen in staat stellen goede groenten te eten tegen een lagere prijs, maar ook de vluchtelingen in ons dorp de mogelijkheid bieden om bij het tuinieren hun gedachten af te leiden van de voortdurende nieuwsberichten. Er zijn veel groenteteeltbedrijven in de regio en er is vakkennis, maar niemand produceert biologisch. Dat is dus een hele uitdaging.

Voor ons gaat het erom zinvolle activiteiten aan te bieden, kleine dingen te doen zoals zaaïen, planten en schoffelen. Ook al is de oorlog nog gaande, zo willen we toch graag een perspectief bieden om de hoop op een beter leven niet te verliezen.

Oreste Del Sol

Nastasia is met haar gezin gevlucht uit Berdjansk:

"We woonden vroeger in Berdjansk, een kleine badplaats aan de Zwarte Zee in de regio Kherson. We moesten vluchten met mijn man en onze twee kleine kinderen van 1,5 en 4 jaar. We zijn aan het ergste ontsnapt en we konden de door Rusland bezette zone verlaten. Dankzij Longo maï en de mensen hier in het dorp voelen we ons nu veilig in het opvangcentrum in Nizjné Selisjtsjé."

Beweging op de Montois!

Op Le Montois in de Zwitserse Jura zijn we druk bezig met de voorzomer op de boerderij, maar ook met alles wat er om ons heen gebeurt: een feministische staking, de strijd tegen geothermie en natuurlijk het organiseren van het feest voor het 50-jarig bestaan van Longo mai.

Het is lente. Zacht gras, ijzel en regenbogen, feestelijke knoppen en plotseling barst al het leven los. Een nieuwe kas biedt nu alle ruimte aan zaailingen en de eerste groenten. Ook buiten de muren van de boerderij is de Montois actief.

Twee van onze medebewoners waren actief betrokken bij de organisatie van de feministische staking van 14 juni in het kanton Jura. Als voorbereiding werd er elke 14de van de maand een manifestatie georganiseerd om de bevolking van de Jura op te roepen tot deelname aan deze staking. We stellen vast dat de vrouwenrechten sinds de Feministische Staking van 2019 weinig veranderd zijn en dat sommige zelfs achteruit zijn gegaan. Met name door het referendum vorig jaar over de pensioensregeling: toen is de pensioenleeftijd voor vrouwen verhoogd van 64 naar 65 jaar.

Op zeer lokaal niveau worden we ook getroffen door het geothermische energieproject dat gepland is in de gemeente Haute-Sorne. Er zijn veel risico's die door de projectontwikkelaars grotendeels worden onderschat. Projecten in Bazel en St. Gallen, die veel kleiner zijn, hebben al aardbevingen veroorzaakt van 3,4 en 3,6 op de schaal van Richter. De risico's voor het project in de Jura (dertig keer groter) zijn dus enorm, ook omdat de Jura een karstgebied is vol holtes en grotten,

die door bevingen kunnen instorten. Er zal 400.000 m³ water naar een diepte van 5 km worden gestuurd voor het hydraulisch forceren van breuken. Deze waterbehoefte is krankzinnig in een tijd waarin we herhaaldelijk te maken hebben met grote droogte. Het grondwater en de landbouwgronden dreigen bovendien te worden vervuild door alle modder die voor de boringen moet worden afgevoerd. De economische en ecologische gevolgen zullen dus catastrofaal zijn. Tegelijkertijd zijn de elektriciteitsproductie en de uiteindelijke opbrengst niet gegarandeerd, aangezien het om een experimenteel project gaat. De bewoners van de Montois nemen deel aan de vele actiedagen tegen dit project in de hele Jura. In Undervelier is trouwens met onze deelname ook een slagwerkgroep van vrouwen opgericht, die al deze gelegenheden vreugdevol kan begeleiden.

Tenslotte bereiden wij de open dag van 8 juli voor met een prachtig feest ter gelegenheid van 50 jaar Longo mai. Meerdere stands zullen de activiteiten van de Montois en die van Longo mai in het algemeen presenteren. Muziek, een poppenkast en diverse verrassingen staan op het programma. Wij hopen op een geslaagde dag en dat het nog lang mag duren!

Sylvia Di Luzio

Mecklenburg

Eindeloos dynamisch!

In de noordelijkste coöperatie van Longo mai, Hof Ulenkrug, wordt gebouwd, gebouwd, gebouwd... Voor de 29 mensen die op de boerderij wonen, de bezoekers en de dieren hoort bouwen bij het dagelijkse leven.

Een deel ervan is reparatiewerk. Veel projecten zijn echter gericht op de ontwikkeling en verbetering van onze infrastructuur. Nodig om beter tegemoet te komen aan de behoeften van onze groeiende en deels vergrijzende bevolking en aan de eisen van de klimaatcrisis. Wat de veestapel betreft, zijn er werkzaamheden verricht aan de vrijloopstal waar onze schapen en koeien overwinteren. Het voeren van de zoogkoeien is een stuk makkelijker geworden en de stier kan nu in een grotere box op de lente wachten. Voor de stal hebben we ook de paddock omgebouwd zodat de paarden met droge hoeven kunnen overwinteren.

In een vorige uitgave schreven we al over de bouw van een huisje dat is aangepast voor mensen met beperkte mobiliteit. In de zomer van 2022 werden de muren en het dak opgetrokken en de isolatie aangebracht. De ramen en de voordeur zijn geplaatst. In dit voorjaar werden alle aan- en afvoerleidingen voor drinkwater, verwarming, regenwater, afvalwater en elektriciteit aangelegd. Eind september 2023 komen ongeveer 25 reizende gezellen naar de boerderij voor hun jaarlijkse bijeenkomst. De timmerlieden en meubelmakers zullen het interieur en het terras van het huis onder handen nemen.

Nog meer te doen is er in het verenigingshuis, dat we vanaf 2000 ook met hulp van reizende gezellen van grond af aan nieuw hebben opgebouwd. Aan de oostzijde ontbreekt nog de buitentrapp en een balkon. De nieuwe trap zal toegang geven tot de mooiste en zonnigste ruimte zonder dat we de woonvertrekken van het gebouw hoeven te doorkruisen. In het centrale gedeelte beneden moet het plafond nog worden gemaakt om de warmte- en geluidsisolatie beter te maken.

De komende jaren zijn we van plan ons te concentreren op het centraal

gelegen oude woonhuis uit de 19e eeuw, dat net als de schuur en de stal op de monumentenlijst staat. Het gebouw moet volledig gerenoveerd worden. Sinds Longo mai de boerderij in 1995 kocht, zijn er slechts kleine bouwkundige veranderingen en verbeteringen aangebracht. In het oude huis is de grote keuken, de eet- en vergaderzaal, onze kantoren en enkele privékamers. Samen met architecten en andere deskundigen ontwikkelen we momenteel plannen voor verbouwing en uitbreiding. Onze belangrijkste doelstellingen zijn de consolidatie van de dakstoel, het creëren van een nieuwe leefruimte door het verbouwen van de zolder, de isolatie van het gebouw en de toegang tot de begane grond voor mensen met beperkte mobiliteit. Bovendien moeten alle technische installaties (verwarming, elektriciteit en sanitair) worden gerenoveerd. Wat het waterverbruik betreft, slaan we nieuwe wegen in. In het huis zijn droge toiletten gepland en we denken erover een deel van het afvalwater te gebruiken voor de tuin. We willen ook zo ecologisch mogelijk bouwen en zijn van plan hout te gebruiken dat we zelf kappen en zagen. Voordat we kunnen beginnen, is er nog heel wat te doen. In de komende maanden zullen we de bouwaanvraag indienen, de openstaande posten in het budget invullen, subsidieaanvragen uitwerken en op zoek gaan naar aanvullende financiële bronnen. We houden u op de hoogte!

Kathrin Samstag

De slagwerkgroep SoRORité van Undervelier op 14 juni in Delémont

Colofon

Het Nieuws uit Longo mai verschijnt drie keer per jaar
Hoofdredactie: Babette Stipp
Productie: Elke Furet, Ieke Dekker
Druk: Druckwerk 14, Dargun

Contactadres:
Stichting Pro Longo mai
Amerbos 528 HS
1025 XT Amsterdam
Tel. 06 28 45 17 62
IBAN: NL86INGB0000314983
info@longomai.nl - www.longomai.nl

Le Montois, CH-2863 Undervelier
Tel. 0041 32 42 65 971

Grange neuve, F-04300 Limans
Tel. 0033 492 73 05 98

Hof Ulenkrug, Stubbendorf 68
D-17159 Dargun
Tel. 0049 39959 23881

Hof Stopar, Lobnik 16
A-9135 Eisenkappel
Tel. 0043 4238 8705

